

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

БЕЗ БОТЕВ НЯМА БЪЛГАРИЯ!

Илия БЕШКОВ

Ботев определи съдбата на българския човек и мястото му в света на историята и с това го направи смислен за самия него и задължителен за другите народи.

Тоя луд син всели в нас божествената си лудост... Неговият дух се понесе с песен и тревога над страната ни и стана небе на България. Като дъждовния облак тоя син в най-чист порив напои разораната пръст с алената си кръв и върху нея ведно с вятъра прошумя неговият стих, затрептя като копие, забито в жива плът.

Той опозна своя народ чрез сърцето си, и него даде, за да го запази от безсърдечните. Той даде на земята си своето име, а нас назова „свои братя невръстни“ - да помним и да знаем и като него да мрем за тая чудно хубава и вечна майка земя.

Ще догорят ли запалените от поета надежди и ще стигне ли огънят на пламналия дух, обхванал простите народни души? Та какво са робството или свободата пред тоя огън и

тая любов, които нямат начало, нито край. Без тях обаче смъртта и пустотата ще се вселят в сърцата ни, ще ни сковат и изпепелят, а ние ще обеднеем, па макар и всред най-тлъсто благоденствие. Ботев прие онемалата и заглъхнала земя от дедите ни, надели я и ожени за вековете, изяви българския човек, даде му път за изминаване, определи съдбата му и мястото в света на историята, и с това го направи смислен за самия него и задължителен за другите народи.

Без Ботев няма България! „Натая робска земя“ той стана небе, което я огрява и оплодява – самата нея и „свободния дух“ на тия, които я работят. Той не пожела да направи повече, защото наистина няма по-велико от това да превърнеш въздишките му в стих, плача му в песен и страданието му в подвиг и саможертва!...

И в най-облачните и бурни дни българската земя ще има своето слънце – Ботев!

Из „Есе за Ботев“, Париж, 1939 г.

Художник Борис Ангелушев
„Пиян дано аз забравя...“

В „Нова Зора“ неведнъж сме се обръщали към значимото дело в битката за България на дългогодишния министър на културата Георги Йорданов. И няма да сгрешим, ако кажем, че тъкмо неговият живот и дейност са аргументът и основанието за онези епохални национални достижения в новия „златен век“ на българската литература, художественост, музика, кино и театър.

Името на Георги Йорданов винаги е блестяло като пример за неподобен патриотизъм, интелектуална мощ, принципност и последователност – една желязна конструкция на човек, който и във времена като днешните, когато тъгите на България сякаш нямат край, предателствата – чет, а болката в сърцата ни все по-настойчиво се превръща в навик, не се уморява да ни зарежда със своя ведър оптимизъм, че Отечеството ще пре-

Високият връх на примера

бъде, че ще опазим филиза на надеждата от суховеите на времето, в което ни е съдено да живеем; че трябва само да съхраним дълбокия корен на народностната вяра и традиция, и паметта на кръвта ще ни поведе отново по съхранените азимути на българското духовно здраве. Защото на този свят няма сила страховита, която да остане вековита.

Някога, в началото на разрухата на онази България, която загубихме, Георги Йорданов написа знаменитото си писмо „Satis, Andrey!“. Не зная как то е отекнало в душите на други, но лично за мен и до днес е осезаемо потресът на съкрушаващата откритост и логика, която смело демаскираше перестроечните превъплъщения на безпаметството и предателството към бъдещето на България.

Минаха 35 години оттогава и ето днес Георги Йорданов на 29 май ще отбележи своя заслужен юбилей на

мъдростта, който и да има партиаршески измерения, то е, защото е пример духовен и достоен. А ние в „Нова Зора“ с радост и упование в утрешния ден ще поздравим човека, политика, общественика, строителя на културна България Георги Йорданов, с приятелството на когото сме особено горди.

Историята, тази стара блудница, понякога забравя кому са заслугите и чий е истинският ореол на славата. Но нали ние сме за това, за да свидетелстваме пред нея, че Георги Йорданов винаги е сверявал часовника на щедротото си сърце с пулса на нелесния български ден; че неговата изключителна добронамереност и добротворство, неговата естетическа чиста и съдбовна свързаност, с най-големите духовни и културни наследства, историята не може да прикачи другиму; че чисто човешката му

способност да чува и преценява болките и терзанията на обикновения човек, помощта му, оказвана лично на най-значимите български творци, както и необикновената му прозорливост за събития, хора и тенденции отдавна го е превърнала в човека инстанция. Остава да добавим

– и в институция на патриотизма. И причината е една-единствена – Георги Йорданов винаги е носил като знаме в сърцето си РОДИНАТА, ИДЕЯТА, ЖВОТА и затова сме го определяли като високия връх на примера, който трябва да следваме.

За много години, др. Йорданов!

Мъдрецът е казал, е животът е мост, по който минава пътят и на бедняка, и на царя. А поетът Аполинер талантиливо го е дописал: „Под моста „Мирабо“ минава Сена...“

Щастливи сме, че по този мост вървахме и вървим заедно. И ако Сена е несвършващата река на времето, нашият Бог остава истината и непроменима е общата ни молитва: да не свършва времето на България.

Честито!

Приемете моята лична и на другарите ми неизразима почит към Вас и Вашето дело!

Минчо МИНЧЕВ,
главен редактор
на вестник „Нова Зора“

Петко ПЕТКОВ

В човешката история от древни времена са регистрирани много опити за покушение срещу държавни, правителствени и други ръководители. Такива се случват и в наши дни, въпреки, или благодарение на опитите на последните да слушат своите граждани, дори когато те протестира срещу тях. Популизъмът, който все повече нараства и в Европа, си има цена, за която словашкият премиер Роберт Фицо за малко не заплати с живота си. Той беше буквално разстрелян с пет куршума от един пенсионирани бивш охранител, за когото нашите „независими“ меди съобщиха, че някога е членувал в една националистическа и проруска организация. Никой не се захвана да обясни с какво Фицо е раздразнил „русифилите“ в Словакия, та един 71-годишен „проруски националист“ да посегне върху живота му. Нима до атентата Фицо не беше обвиняван в провеждането на проруска политика, отказвайки всякаква оръжейна помощ за режима в Киев?

Фалшифката „проруски настроян“ се лепи на всеки, който осъжда провоенната политика на САЩ и ЕС. Ако хората ще биват убивани за несъгласие с тази авантюристична и милитаристична политика, инспирирана от отивания си режим на Байдън в САЩ, нито светът, нито Европа ще бъдат добро място за живе-

АТЕНТАТИ И ПРЕВРАТИ

Истински и измислени - като предлог за атака срещу критиците на управляващите

не. Но преди още да е изсъхнало маслото на публикациите за атентата срещу Фицо, управляващите в Анкара протърбиха, че е бил разкрит опит за преврат срещу президента Ердоган. Извършиха се масови задържания на заподозрени само заради един сигнал от коалиционния партньор на Ердоган Девлет Бахчели, председател

проповедник Фетулах Гулен. Вместо да благодарят, престоялите в затвора 10 години генерали реагираха с думите, че освобождаването им по здравословни причини не е амнистия, нито милост, защото не са оправдани от съда. Междувременно при катастрофа с хеликоптер загина президентът на Иран Ибрахим Раиси, та нищо чудно и това да

Самият Фицо, според Шендир, е заявил във видео послание миналия месец: „Вече очаквам омразата от улицата да се обърне на нападение срещу политици“. Както се казва, направил е самосъбдящо се пророчество. Понеже Европа на Урсула, Макрон и Шолц не иска проруски настроения вътре в себе си. И каквито и престъпления да из-

му за държавен глава беше фактът, че е изиграл такава роля в комедийния филм „Слуга на народа“.

„В Украйна разкриха заговор за убийство на Зеленски. Арестувани са служители на службата за охрана, които са готвели покушения и срещу Буганов и Малюк. Службата за безопасност на Украйна СБУ е арестувала двама полковника от Управлението за държавна охрана на Украйна, които заедно с още трима души са готвели покушение срещу украинския президент Володимир Зеленски, шефа на Службата за безопасност на Украйна СБУ Василий Малюк, шефа на Главно разузнавателно управление ГРУ Кирило Буганов и други топ чиновници, по поръчка на руските специални служби. Те са обвинени в държавна измяна. Един от арестуваните е полковник Андрий Гук, приближен до шефа на службата за охрана Сергей Рудю, на когото е кум, съблещи „Страна“. Другият задържан е полковник Деркач“. Това беше публикувано в сайта на вестник „Сега“ (7.5.2024). Сиреч, български вестник, който някога се издържаше с парите на „Овергас“ на Сашо Дончев, който беше посредник при вноса на руско синьо гориво на Зеленски, подхранван от Вашингтон, НАТО и брюкселските бюрократи и русофоби. Доказателство за това е несполучилият засега опит за отстраняване на Зеленски, чийто президентски мандат изтече на 21 май, но той няма намерение да обявява президентски избори, позовавайки се на закона, който забранява избори в Украйна по време на война. Тоест, единственият начин Украйна да си откъдне от войната, е като бъде свален от поста този, чийто единствен „базаж“ при избирането

Атентаторът с беззъбни след стрелбата по Роберт Фицо.

на Партията на националистическо действие и бивш „сив вълк“. Ето защо Баръш Теркоглу попита от страниците на вестник „Джумхуриет“ (16.5.2024): «Преврат, или превратът е предлог?» Други автори направо отхвърлиха хипотезата за готвения държавен преврат въпреки свиканото от президента извънредно заседание на кабинета. Може и това да няма връзка с атентата, но Ердоган набързо подписа указ за освобождаването от затвора на петима 80 и повече годишни генерали, хвърлени там по обвинение във връзки със забранената Фетулахчийска терористична организация, ръководена от емигрирала в Пенсилвания ислямски

върши режимът на Зеленски, ще бъдат простени в името на победата над Русия. Само че украинците не изглеждат готови да загинат всички заради илюзиите на Зеленски, подхранвани от Вашингтон, НАТО и брюкселските бюрократи и русофоби. Доказателство за това е несполучилият засега опит за отстраняване на Зеленски, чийто президентски мандат изтече на 21 май, но той няма намерение да обявява президентски избори, позовавайки се на закона, който забранява избори в Украйна по време на война. Тоест, единственият начин Украйна да си откъдне от войната, е като бъде свален от поста този, чийто единствен „базаж“ при избирането

върши режимът на Зеленски, ще бъдат простени в името на победата над Русия. Само че украинците не изглеждат готови да загинат всички заради илюзиите на Зеленски, подхранвани от Вашингтон, НАТО и брюкселските бюрократи и русофоби. Доказателство за това е несполучилият засега опит за отстраняване на Зеленски, чийто президентски мандат изтече на 21 май, но той няма намерение да обявява президентски избори, позовавайки се на закона, който забранява избори в Украйна по време на война. Тоест, единственият начин Украйна да си откъдне от войната, е като бъде свален от поста този, чийто единствен „базаж“ при избирането

Тед СНАЙДЕР

Ако имаше атентат срещу живота на президента Джо Байдън или Владимир Путин или техниче аналози във Франция или Обединеното кралство, щеше да има - с основание - непрекъснато отразяване. Но опитът за убийство на президента на Украйна Володимир Зеленски на 7 май от украински офицери с висок ранг изтъгна само необходимото съобщаване и

ИМАШЕ ЛИ НЕСПОЛУЧЛИВ

Запазните меди широко неглижираха така наречения опит за убийство, но наличните детайли подсказват, че не всичко е добре в Киев

Тед Снайдер е колумнист по американска външна политика и история в сайта Aptiwar.com. Той също така е чест дописник на то Responsible Statecraft, както и на други издания.

една шокираща оскъдеца на разузнавателна информация. Това, че убийците са били вероломни от Русия и че се предполагаше убийството да е било подарък за Путин преди неговата инаугурация, беше заявено без доказателства от Държавната служба за безопасност на Украйна СБУ. Това, което се знае, е, че двама полковници в СБУ, украинският еквивалент на американската Сикрет Сър-

виз, са били обвинени в измяна и арестувани. Един от тях е обвинен допълнително в „помогателство при подготовката на терористичен акт“. Според СБУ част от тяхната задача уж била да идентифицират „тайни агенти сред военните, близки до охраната на президента, които биха могли да вземат за заложник държавния глава и след това да го убият“. Твърди се, че мишени на атентата са били също

така Василий Малюк, шеф на СБУ и генерал Кирило Буганов, шеф на ГРУ, агенцията за военно разузнаване на Украйна. Точните детайли на заговора са тъмни и е неясно кои части са приложени към Зеленски и кои към Буганов. Един агент бил „натоварен със задачата да следи движенията на президента и да препредава тази информация“. Щом веднъж се разбере местоположението на високопоставените мишени, трябва да има серия от удари: първо, за да бъдат убити и след това да се заличат свидетел-

ството. Един фатален ракетен удар щеше да бъде последван от атака с дрон, за да се убие всеки, който все още е жив. И после с друга ракета да се заличат следите от дрона.

На 10 май Зеленски издаде един указ, освобождавайки Серхий Рюд, шефа на Държавната служба за охрана. Рюд не беше обвинен в някакво замесване в заговора, но беше съобщено, че бил близък до полковник Андрий Гук, който сега беше идентифициран като единия от арестуваните полковници. Твърдението, предложено

Когато на човек му е трудно, когато не може да намери изход за себе си или за страната си, той се обръща към любимите книги. Повечето хора от нашата цивилизационна система търсят упование в Библията. Вероятно някои се ровят в томовете на Ленин или пък в „Моята борба“ на фюрера. Нито един не мога да осъдя, защото всеки има право да е различен от другите. А ние, за да не се изколчим, трябва да приемем това различие. Нали всички искат да достигнат до истината? И нали повечето знаят, че до нея не може да се стигне.

Христо МАЛЕЕВ

през 30-те години на нашето столетие, за Майстора и за Маргарита - неговата любима. А освен това - за последния ден от живота на Иешуа в жестокия град Ершалаим, за разпъването му на кръста, за римския прокуратор Понтий Пилат. И за малко да забравя - за спътника на Иешуа, наречен Юда.

Майсторът, както повечето Майстори, е гледал, борил се е със завистниците и е загубил тази борба. Защото Бог не дава на никого по много от всичко. Ако едного е направил Майстор, другиму е дал подлост, двуличие и лакомия, та да има с какво да побежда майсторите. За да останат завинаги и майсторите, и подлещите. Иначе всички сяха да са майстори и светът би бил скачен. А накрая нашият Майстор загубва ума си. Разбира се, не всички хора без ум са майстори, макар че често правим този погрешен извод.

Маргарита обичала Майстора така, както само някои руски „маргарити“ могат да обичат. Това е техен патент от времето на Пушкин и на неговата Татьяна. Вероятно и православие си е казало думата. Уви, при комунизма „маргаритите“ намаляха, но ето че Булгаков е намерил една. А сега, при новия руски капитализъм, „маргаритите“ тръгнаха за бардаците на Европа. Но не съм аз този, който ще хвърли първия камък по тях. Просто ми е мъчно за руските Татьяни. Може би защото съм живял в Русия...

В края на романа любовта на Маргарита спасява Майстора. Тя

ВЕЛИКИЯТ БАЛ НА САТАНАТА

възсъздава от пепелта изгорената книга за Иешуа и Понтий Пилат. А за Майстора и себе си печели вечен покой. Верните любовници отиват завинаги в малка къщичка с градина от цъфтящи вишни, където Майсторът ще пише за каквото си иска с гъше перо под танцуващите пламъчета на свещите. Как да не завиди днешният човек, който пише на компютри и си свети със слънцата на господин Шеварнадзе (или Шеваршидзе, все не мога да ги запомня).

ра я тласка и към тази жертва със спасителни последствия.

След първи петли балът приключва, а гостите се превръщат в прах и тлен. Сатаната и приближените му се събират на чашка, а Маргарита получава правото на желание, което спасява (като лудове) и Майстора, и нея. Но преди това ги убива като хора. Позната история...

А после на катраненочерни коне Сатаната и свитата му, а сред тях Майсторът с Маргарита, летят към своите постоянни убе-

Кадрът от филма „Майстора и Маргарита“.

За да отиде във вечния покой със своя любим, милата Маргарита трябва да бъде стопанка на Великия бал, който Сатаната дава веднъж в годината. Опашатият Воланд си няма съпруга, а балът не става без домакиня. На този бал се веселят не видни бизнесмени, политици и мутри (на него не ходи дори госпожа Масларова), а по-истински изчадия на ада: убийци, отровители, измамници, предатели и прочее специфични същества. За една вечер те добиват път и образ, пият шампанско и целудват коляното (!) на нашата Маргарита - тяхната кралица. Но какщото съм живял в Русия...

Едни към преизподнята, други - към вечното спокойствие, но никой - към рай. Как да не обича човек тази история? Студеният вятър и лунните лъчи обляват одеждите на конишите и всеки се появява в своя истински образ. За завидяне е този вятър. Представете ли си колко неща биха се опроستي, ако всеще и по нашите земи? А то, иди разтоби кой какъв е под наметалото. Всички се пишат благородни и красиви, всички милеят за България. И американците ни обичали, и „перестройчиците“ заради отечеството захванали своите перестройки (а че по-хитрите от тях прибраха и по някой милион, това си е човешкинка). Заради жална България бате Сашо

ОПИТ ЗА ПРЕВРАТ СРЕЩУ ЗЕЛЕНСКИ?

без доказателство, че Русия е била въввлечена в опита за убийство, не може да бъде отхвърлено. Но е странно, че Русия би се нуждаела от помощ за локализирането на Зеленски, кой-

ни удари по цели в цяла Украйна, ще трябва да доставя дроноте на украинските агенти, когато те имат капацитета да ги изстрелват от много по-далеч..

Недоказаната руска нима може да е реална или може да е опит да се преформи един неудобен вътрешен преврат като руски заговор. И в двата случая това не вечае нищо добро за Украйна. Ако Русия провежда операцията, тогава това разкрива един капацитет за екстензивна руска инфилтрация на най-високите нива на украинските армия и сигурност. Ако Русия не провежда операцията, тогава това разкрива недоволство-

то, разногласието и безпорядъка в украинската войска. Независимо дали Русия им плаща, или те са действали независимо, опитът за атентат показва вътрешната слабост и безпорядък в Киев.

Руските сили пробиват украинските линии през фронта на север и изток и изтощени те и изчерпани украински сили често претърпяват поражение и понякога се оттеглят и отказват да изпълняват заповеди да се сражават. Зеленски демонстрираше нежелание да преговаря и изглежда не си е оставил път за измъкване от своето обещание да спечели обратно цялата украинска те-

и неговите осемнайсет апостоли написаха поредното прочуто писмо (след Ботевото до Вена, след Пешовото до Тато, след Андреевото до бате Сашо и преди Нечитото до следващото Бате). За тази наша България пет-шест млади юнаци (да не споменаваме имената им, те самите ги казват ежедневно в печата) и една-две млади юначки били готови да ни станат премиери (председатели, водачи, фюрери, кормчии, президентски и т. н.), та да се жертват още повече, отколкото досега. Де гиди, ветре Булгаков!

Но да не се отвлечаме по неорточниците. Нека си свирят на цигулките, докато пламъците обгръщат Рим! А при нас заедно с историята на Майстора си тече и историята на Иешуа. Повечето хора му вярват, защото той ги обича. Това плаши юдейския първосвещеник Каифа, президента на Синедрiona. Нали любовта на Иешуа е към всички, а не само към юдеите. И нали иска да изгради нов храм на истината и справедливостта. Духовниците пък си искат любовта само за тях, че другите народи не били богоизбрани.

Как всичко се повтаря отново и отново! Като погледнеш към дейците, силеди редници преди конгреса на социалистите, и те са от различни кръвни групи. И там богоизбраните смятат, че властта им се полага по право. И там манипулаторите хвърлят в пълни шепи прах в очите ни. Виджте само как в „Дума“ съобщава за откритото писмо на Емил Христов, Йордан Йотов и други известни люде. В него се казва: „Ръководството на БКП на 10 ноември 1989 г. беше овладяно, не без чужда помощ, от шепна прегатели и ренегати. Българският народ трябва да запомни имената на Луканов, Младенов, Джуков, Семержиев и на верния им политически слуга за всякакъв поръчки Георги Пирински.“

На стр. 4

В Москва от 26 до 27 април се проведе международна научна конференция „Преходът към многополярност и формирането на нов световен ред“. Събитието беше организирано от Института по всеобща история на Руската академия на науките, Руското историческо дружество, Института за перспективни исторически изследвания, Фондацията за развитие на международните обществени и културни комуникации „На това стоим“ с подкрепата на ПАО «Транснефт» и Фондация «Руски мир».

Председателят на Руското историческо дружество Сергей Нарискин, директор на СВР /Службата за външно разузнаване/ на РФ, се обърна към участниците в конференцията с приветствено слово. В почетната трибуна на конференцията бяха специалният представител на президента на Русия по въпросите на международното културно сътрудничество посланикът с особени поручения Михаил Швидкой, заместник-началникът на Министерството на образованието и науката на Русия Константин Могилевски, както и научният директор на Института по обща история на Руската академия на науките, съпредседател на Руското историческо дружество, академик Александър Чубарян.

В конференцията участва водещи руски експерти, както и 13 чуждестранни специалисти от Китай, Индия, Южна Африка, Иран, Виетнам, Сърбия, Казахстан, Франция, Великобритания, Ирландия, Канада, Армения и България. Сред чуждестранните участници бяха: Джефри Робъртс - професор в University College Cork (Ирландия), Уан

„ФОРМИРАНЕ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД“

Проф. Нако СТЕФАНОВ

Сиооджу - главен изследовател, ръководител на отдела по история на Русия и Централна Азия в Института по обща история на Китайската академия за социални науки, Джу Джиянли - водещ изследовател в Института по обща история на Китайската академия за социални науки, Аджай Патнайк - професор в университета. «Джавахарлал Неру» (Индия), Ричард Сакуа - професор в Университета на Кент (Великобритания), Бехзад Хакпур - старши експерт в Центъра за международни политически изследвания към Министерството на външните работи на Ислямска република Иран, Реймънд Нквенти Фру - професор в университета Сол Плааки (Южна Африка), Паскал Коши - професор по съвременна история, Париж (Франция), Александър Хил - професор в университета в Калгари (Канада), Горан Милорадович - от Института за съвременна история, Белград (Сърбия), Та Минх Туан - вицепрезидент на Виетнамска-

та академия за социални науки, Еркин Абил - депутат от Мажилиса на парламента на Република Казахстан, Григор Аршакиан - старши научен сътрудник в Института по история на Националната академия на науките на Армения и професор Нако Стефанов от България.

Дискутираха се следните основни проблеми:

Ролята на различните региони на света във формирането на нов многополюсен свят;

Интеграционни обединения и тяхното развитие, преди всичко БРИКС;

Мястото и ролята на Русия в новия световен ред;

Ценностният аспект на промените, настъпващи в света;

Кризата на глобалното господство на Запада в системата на международните отношения.

Доклади представиха известни руски специалисти, представляващи водещите научни центрове на Русия: К. В. Бабаев - директор на Института за Китай и съвременна Азия при Руската академия на науките /РАН/, Л. В. Ланик от Институт по обща история на Руската академия на науките, А.В. Ломанов - заместник-директор на ИМЭМО при РАН, М.Г. Смирнов - доцент в катедрата по публично и международно правно осигуряване на националната сигурност в Руския държавен университет за нефт и газ и Националния изследовател-

ски университет на името на И. М. Губкин и други. Интересна забележка направи А. Ломанов, а именно, че в терминологичен план е по-правилно да се използва не термина «монополярен», а «едноцентричен» /моноцентричен/ и съответно не «многополярен», а «многоцентричен» /мултицентричен/.

Според директора на Института за Китай и съвременна Азия Кирил Бабаев в момента се развива трицентричен свят, чийто лидери са Русия, Китай и САЩ. Тази теза беше коментирана от Реймънд Нквенти Фру, професор в университета Сол Плааки (Южна Африка), който заяви: «Африка се счита за един от най-бързо развиващите се континенти с много младо население, така че е време светът да започне да приема много сериозно ролята на един континент, който е бил изправен пред пощеничество и поробване в продължение на толкова много векове».

Заместник-деканът на Юридическия факултет на Руския държавен университет за нефт и газ Михаил Смирнов заяви, че бъдещето на света е в многополярността. Той подчерта, че «Новият световен ред вече е в етап на икономическо и идеологическо формиране. Това се случва преди всичко на платформата на БРИКС. Ако сегашната криза не влоши и Съединените щати не искат да отстъпят, това може да доведе до формирането на военен съюз между Русия, Китай и други страни. Тест ще се премине към нов формат на

конфронтация със Запада» - добави той.

Академик Чубарян, съгласявайки се с някои изказани мнения за формиращата се в момента ключова геополитическа трицентричност – КНР, САЩ и РФ, подчерта, че тя се характеризира с различни социо-икономически платформи. КНР е със социалистическа ориентация. САЩ демонстрира неолберален модел с начеващи неокейнзиански елементи. Икономическата система на Руската федерация той определи като «консервативна».

В дискусиите българският представител изказа мнението, че «...Москва, например, би могла в Света за сигурност на ООН да подкрепи инициативата на миролюбивата българска обществено за реализация на идеята «България - Зона на мира». Това би позволило премахването на всички чужди военни бази от страната. Така Русия и България биха направили голяма крачка една към друга във формирането на многополюсен свят и следователно това би било в интерес и на българското общество, и на руското обществото».

Тази идея след това бе коментирана в някои от репортажите за конференцията на част от присъстващите там средства за масова комуникация /в. «Взглед»/.

Основен извод, с който се съгласиха участниците в конференцията, бе следният: Световният ред, установен след Втората световна война, вече изживя себе си. Основата на новия глобален ред трябва да бъде равенството и взаимното уважение. Все повече страни осъзнават това и са поели или вече са готови да тръгнат по пътя на прехода към многоцентричен свят.

който обича бедните и гони с бич търговците от храма? И дали пак ще го приковем към кръста? И за колко ли сребърника вече го е продал Юда? И кой ли ще е нашият Пилат - дали госпожа посланичката на САЩ или някой друг от новите римляни!

Любопитни личности. Само да не плющяха камшиците им по нашите оголени гръбове. Само да не страдаха изгладените ни майки и бащи, безработните ни сънародници, милионите скромни българи. Само да не излизаше всеки ден на екрана я шефът на парното, я босът на електричеството, я господарят на бензина с думи жестоки като гвоздеите на кръста. Парно за две средни заплати, ток - за трета, бензин за четвърта. Да не говорим за хляба, млякото или месото. И всичко това - преди валутния борд! Да му мислят тези, които ще доживеят това чудо на западната демокрация. А от

конгресните зали ще ни убеждават, че нямало друг път. Братска Америка ще ни твърди, че трябва по-смело да се натапяме в дълбокия вир, та да се научим да плуваме. Така било в модерния свят: едни изплуват, други не...

За това ни трябва партия, коалиция или както там се нарича, която да каже как да постигнем човешки живот не за единици, не дори за хиляди, а за всички българи. Трябват ни достойни и умни лидери, които да ни водят към такъв живот. Има ли такъв конгрес, който може да ни ги даде? В коя зала ще можем да ги изберем НИЕ, а не някой от наше име? С какви велики цели ще съумеем отново да ни вдъхновят? Това са нашите въпроси. И дано да получим по-скоро честни и ясни отговори на тях.

„Нова Зора“
бр. 44 от 24.12.1996 г.

Добриня ДАКОВА

Доверявах ми за стари български манастири, поменувах местности с имената на българии, предпочети смъртта пред чуждата вяра, помнеха имената на стари хора от рода.

Българката мохамеданка я видях за първи път край едно от селата Лъжница, Брезница и Корница, слушани в диплите на Пирин. Слизаше по отсрещни неокейнзиански елементи. Икономическата система на Руската федерация той определи като «консервативна».

От няколко месеца живеях в близкия до селата град Гоце Делчев и работех като възпитателка в пансиона за средношколци българи мохамедани. Будни, общливи младежи бяха те, и колкото по-близки ставах на сърцето ми, по-неудържимо ставаше желанието ми да науча всичко за тях, като се докосна до живота и миналото на сродниците им в селата.

Първото ми посещение бе в дома на българка мохамеданка, която бе идвала вкъщи за лекарска помощ от съпруга ми. Заварих Фатме на двора, донесла нарамък дърва от гората. Посрещна ме изненадана и притеснена. Доброта и свеливост излъчваха очите ѝ. Въведе ме в собата и подреди набързо софрата като за гост. (Калалените паници и дървените лъжици ме върнаха мигом в селската къща на баба.) След като поханахме, тя подви уморените си нозе на постелята върху пръстеня под и заби поглед в негу. Поведох разговор за селския труд. Трудна била работата около тютюна - споделяше тя - от засаждането на разсада до балирането на листата; тръгвали на нивата при петляно време и се връщали късно нощем. Но пък тютюнът бил всичко за тях - от него идел залькът им хляб. След кърската работа ѝ оставало мъничко време за дома. А и детинките ѝ били дребни, за да ѝ помагат. Фатме говореше тихо, галовно. В гласа ѝ нямаше хленч, а примирение с тежкия ѝ живот. Слушаша я и думите ѝ размекваха сърцето ми. Взбрах се в черното фередже, скрילו съсухрената ѝ снага. Същия цвят имаше

и орисията, отнела ѝ основните човешки права. Домът, нивата, гората бяха нейният свят, в който тя носеше крокото своя кръст.

Тъжна бе за мен първата ми среща с Фатме. На изпроводък тя поръча да ѝ гостувам отново. Сторих това, когато кърската им работа бе временно понамаляла. Посрещна ме със свеливата усмивка; по-ведра и по-дружелюбна. Разговорът ни потръгна отново за дома, за детинките ѝ, за семейните им отношения.

БЪЛГАРКАТА МОХАМЕДАНКА

Фатме говореше с охота, но когато пожелах да ми разкаже нещичко от миналото им, замлъкна и страх се изписа на лицето ѝ. Рано бе да бъркам в душата ѝ. Промених веднага въпроса си, за да върна настроението ѝ. Не исках да прекъсне връзката ни. Тя бе първата жена, която бях приела в сърцето си.

И в другите две села имаха вече близки българи мохамедани. Всичките те си приличаха в черните одежди. Имаха една съдба. Мъката, наследена от предцините години, бе белязала лицата им. Тъга и жажда за обич имаше в младежките очи. Девойката нямаше право да пожелае за съпруг този, към когото я тегли сърцето, родителите избираха жениха, до когото ще се докосне за първи път... В дома му ще е напълно безправна. На къра ще бъде до него в борбата със земята. На пътя - на крачка след него и ще стъпва в стъпките му, за да не поглежда встрани с нечисти помисли.

Българите мохамедани не се обръщаха назад към своето минало. Страхуваха се да говорят и слушат за него. Заличен ли бе от паметта им най-злочестият период от историята ни, променил съдбовно техния живот?

Различието между езика и вярата им не разкриваше ли истината за трагедията на предците им? От страх ли пред Аллах и от невежеството, наслоено с години, от верския фанатизъм не искаха да признаят

красивите изнасяха на двора, нареждаха ги на рамката сушилня, за да отрази фотоапаратът ми чудните им багри. Пъстротата на колорита и българските наименования на тъканите изключваха чуждо влияние в творчеството на жената. Отсъстваха розовите и сините цветове, характерни за турските тъкани. Орнаментите с растителни и геометрични мотиви в шевиците им носеха славянски и старобългарски белези.

С налагането на исляма започнал нов период в живота на ислямизирани българи. Новата религия забранявала на жената да ходи открита. Яшмак забулил лицето и скрил българската хубост. Черно фередже покрило снагата ѝ, но под него се стаила бялата везана приза. Принудена, жена-та приела чуждата вяра, но намерила в себе си огромна духовна сила, за да опази езика, бита и традициите български. На родния език - чист и звънлив като пиринските потоци, тя приспивала рожбите си и им редяла приказки за смелите хайдутни в гората. На този език се раждали песните, напоещи с мъката народна. В тях няма широта, волност, игрова хармония, а само мъка неизплакана - тиха, да не се чуе надалеч. И когато слушаш неведна, струва ти се, че не думи се леят от устата му, а плачът на сърцето. Така се лее и песента за ужаса на българската майка от кървания данък. Записана е през 1932 г. в с. Лъжница от учителя краевед Кирил Кемалов от Гоце Делчев:

Пусти опустели
турски низами, анайко,
дето ма мене
триш почерниха, анайко;
първо чернило,
либе убиха, анайко,
второ чернило,
брата затриха, анайко,
трето чернило,
най-черно беше, анайко,
синот ръки ми взеха,
анайко, анайко,
син от ръки ми

първата рожба.
Пусти опустели
турски харачи, анайко,
барем да бежа
мене побили, анайко,
та да не гледам
и да не слушам, анайко,
син да ме рука,
сърце да къца, анайко.

Три години бродих из този оцепял за българщината остров. Тук срещнах за първи път, опознах отблизо и приех в сърцето си българката мохамеданка. В нея открих изконните добродетели на българската жена. Само вярата ѝ беше друга, като някога насила Бога ѝ с Аллах сменили.

„Нова Зора“
бр. 44, 24.12.1996 г.

След влизането на България в Европейския съюз по-голямата тежест от пропуснатите ползи и негативи за икономиката на страната ни паднаха върху участниците ни в единния европейски пазар. Към 2007 г. икономиката ни беше с ниска конкурентоспособност, което се отрази негативно както на производството, така и на потреблението на домакинствата. Само при три от важните продукти сме запазили производството си през годините – електроенергия, пшеница и царевича. Сред всички останали се наблюдава драматичен спад. Това се дължи на факта, че през 2007 г. икономиката на България не беше готова за отворения пазар.

Костадин КОСТАДИНОВ, председател на III „Възраждане“

губа на население в трудоспособна възраст в невиджани мащаби, а без съмнение най-важният ресурс за една страна са хората. По данни на НСИ към момента на присъединяване на България към ЕС през 2007 г. населението на България е 7 659 764 души, а към 2023 г. то е намаляло до 6 446 596. Това означава, че за 17 години сме намаляли общо с 1 213 169 души, по 71 363 на година. Всички знаем обаче, че това са офици-

ални данни - неофициалните са още по-страхотни. Това има трайни последици върху пенсионната ни система, които ще се задълбочават, тъй като страната ни остава без квалифицирана работна сила, а на всеки останал работещ в страната ни се пада издръжка на все повече пенсионери, ученици и държавни служители.

От икономическа гледна точка намаляването на населението

Отварянето на европейския трудов пазар за българските граждани доведе до рязка за-

ИСТИНАТА, КОЯТО СЕ ПРЕМЪЛЧАВА УМИШЛЕНО

Западноевропейските държави източиха нашите демографски ресурси

отнесен размерът на БВП на глава от населението, който определя нивото на икономическото развитие на една държава, към броя на хората, с който сме намалели като народ, пропуснатите ползи за България възлизат на общо 156 632 709 144 лева, или с по 9 213 688 773 за година.

Зависимостта на тези пропуснати ползи обаче не е линейна, тъй като при по-голям обем на производство и съответно на потребление се получават по-големи икономии от мащаба, а също така се благоприятства привличането на повече нови инвестиции и реинвестирането на печалби. Така че реалните ни загуби са много по-големи.

Друга голяма тежест от пропуснати ползи падна върху преждевременното извеждане от експлоатация на първите четири енергоблока на АЕЦ „Козлодуй“.

Изчисленията на специалистите от „Възраждане“ сочат, че цената, която плащаме под формата на пропуснати ползи, от спирането им (първите два през 2002

г., а вторите два през 2006 г.) до 2023 г. възлиза на около 24 млрд. лева.

Иначе казано, общите загуби от членството на България в ЕС за 17 години възлизат на грубо 181 млрд. лева. Вместо това ни дават статистиките за платения членски внос от страната ни (около 20 млрд. лв.) и получените пари по еврофондовете (около 40 млрд. лв.). Ако сложим и тях в сметката, ще получим общо загуби 201 млрд. лв. и печалби от 40 млрд. лв. щети за държавния бюджет.

Това е истината. С влизането си в ЕС България се превърна в суровинен придатък на западноевропейските държави, които източиха нашите демографски ресурси и колонизираха нашата икономика. Ето защо е абсолютно задължително преговарянето на членството ни в ЕС, защото в тази си форма плащаме под формата на пропуснати ползи, от спирането им (първите два през 2002

г., а вторите два през 2006 г.) до 2023 г. възлиза на около 24 млрд. лева.

Иначе казано, общите загуби от членството на България в ЕС за 17 години възлизат на грубо 181 млрд. лева. Вместо това ни дават статистиките за платения членски внос от страната ни (около 20 млрд. лв.) и получените пари по еврофондовете (около 40 млрд. лв.). Ако сложим и тях в сметката, ще получим общо загуби 201 млрд. лв. и печалби от 40 млрд. лв. щети за държавния бюджет.

Това е истината. С влизането си в ЕС България се превърна в суровинен придатък на западноевропейските държави, които източиха нашите демографски ресурси и колонизираха нашата икономика. Ето защо е абсолютно задължително преговарянето на членството ни в ЕС, защото в тази си форма плащаме под формата на пропуснати ползи, от спирането им (първите два през 2002

Й. П.: Иранският президент Ибрахим Раиси загина при катастрофа с хеликоптер заедно с външния министър Амир Абдолахиан. Машината пътувала за град Табриз, когато изчезнала от радарите. Според местни медии хеликоптерът е паднал в труднодостъпен район в Северозападен Иран. Версиите за трагедията са много, и те всички са поставени на масата, информацията е прясна, но анализите вече започнаха. Мой първи гост е Станислав Бачев – международен анализатор.

Здравейте, г-н Бачев.

С. Б.: Добър ден на вас и на слушателите.

–Как посрещате новината за смъртта на иранския държавен глава?

–Бих искал първо да изразя личните съболезнования към Иран и към посланика на Иран в България, Н. пр. Ирваш. Силно се надявам българската официална власт да направи също така – както изпълнителната, така и представителната. Държавите помнят в крайна сметка отношението както в добро, така и в лошо време. Това позволява диалогът да бъде продължен на приятелско ниво, особено когато има въпроси, които са от взаимен интерес. И казвайки тези думи, се надявам да бъдат разбрани и интерпретирани правилно – поне този път.

–Преди по-малко от месец вие посетихте Иран. Много често в наши предишни разговори подчертавате, че Иран е империя. Посочете го и в днешната си публикация в социалните мрежи във връзка със смъртта на Раиси. Да отидем в Иран сега. Какво ви прави впечатление там? Как се отнасят иранците към сигурността на своите граждани и политики? Вие имате възможност да се срещнете и с президента.

–Да, точно оттам трябва да започне. Първо, трябва да се отбележи, че Иран е империя отново, при която има пълна взаимозаменяемост и приемственост на лицата, които са инструмент за провеждане на избраната политика и на избрания път. Загубата безспорно е много тежка. Приносът на президента Раиси на външния министър Абдолахиан, който е един от най-опитните дипломати в света, или беше, няма да бъде забравен, но това не означава край на пътя. Напротив, аз допускам, че това събитие само ще ускори допълнително процесите както вътре в Иран, така и в света.

А относно самото събитие и отговорността за него – важно е да се отбележи, че към настоящия момент иранските власти не търсят отговорност във външния вътрешен противник. Събитието към този момент се приема за инцидент. Това е позиция

СЛУЧАЙНОСТ, КОЯТО Е ПО-СКОРО НЕСЛУЧАЙНОСТ

Международният анализатор Станислав Бачев пред „Нова Зора“ в разговор с Йоланда Пелова за предаването „България, Европа и светът на фокус“

ята и на официално ниво, която е изразена и от върховния лидер Али Хаменеи. Но след това важно уточнение идва вече и моментът на интерпретацията, особено при събития от такъв огромен мащаб.

ни детайли в допускането да се случи подобен инцидент, особено при настоящото ниво на технологично развитие и възможност да се наблюдава метеорологичната обстановка, кой е санкционирал полета през пла-

по-точно риторични въпроси... –Те са много важни. Аз ви попитам и за сигурността, тъй като вие преди по-малко от месец бяхте в Иран.

–Да, бях преди по-малко от месец. Но не съм си говорил лич-

Загиналият президент на Иран Ибрахим Раиси беше погребан в свещения град Машхад.

Всяко официално поемане на отговорност или нейното търсене е равностойно на колосален пряк конфликт и casus belli. Casus belli означава повод за директна война. И тъй като подобен акт противоречи на онова написано правило, че цар не убива цар, в момента се прави всичко възможно всеки един конфликт и военен сблъсък да не бъдат формално определени като състоянието на война. Инцидент е една от възможните версии, също и официалната версия, която обаче дава свободата за огледан или асиметричен отговор напред във времето. И току-що моят отговор беше директен и индиректен.

Има твърде много необичай-

ни с президента, бях в една зала заедно с него, където той откри най-големия ирански икономически форум. Мерките за сигурност на този форум бяха изключителни, включително сигурността на гостите. Целият периметър на хотела, където бях настанен, отвътре и отвън беше с 24-часова въоръжена охрана от службите за сигурност, и то на няколко километра от местоположението на хотела. Президентът беше много високо, с ограничаване на телефонни контакти и т. н. – нещо, което е съвсем нормално и се предвижда и планира като режим на сигурност, особено от структурите, които се занимават с това.

Така че невъзможно е дори да се допуска идеята за неопределена или за непредпазливост.

–Г-н Бачев, говорихме досега с вас за изключителната прецизност и сигурност, която има Иран. В каква посока обаче може да се разсъждава след този, както и вие отбелязавате, посочван засега като инцидент с президента?

–Живеем във време, в което случайностите не са такива. Твърде много инциденти започнаха да се случват и вече придобиват очертанията на общ модел. Преди седмица беше опитът за убийство на словашкия премиер Роберт Фицо, където очевидно имаше пробив в сигурността – първо на ниво лична охрана и протокол, след това кои външни специални служби могат да планират и да реализират подобно задание. Преди няколко дни пък имаше прехванат опит за прерват срещу президента на Турция Ердоган. От моя гледна точка световният конфликт навлиза в една нова фаза, вече много по-крайна, много по-ожесточена, но без война, без реално да бъде обявена, което спестява икономическите трудности и запазва икономическите обвързаности, без да снишкар процесите.

–Призовавате в своите социални мрежи да следим иранските медии. Защо? Какво не достига до България към този момент? Остава ли нещо скрито?

–Голяма част от информацията за Иран и въобще възприетията за Иран в България е доста филтрирана. Може да се каже, че ние до голяма степен не сме запознати нито с иранския манталитет, нито с техните култура и особености. И това е жалко, тъй като самите ние споделяме голяма част от нашия бит и култура с техния. Най-малкото и една от теориите за произхода на българите е именно от тази точка на света – персийската версия и иранската версия за нашия произход. Така че от гледна точка на информационното затъмнение то е жалко, тъй като Иран е една отделна цивилизация, която на практика е самодостатъчна, а там, където не успява да изгради това, което имат като нужда, изпада не във зависимост, а във взаимозависимост с Китай и с Русия, тъй като те също се нуждаят от нея.

Те имат почти всяка една сфера на икономически и обществен живот като осигуряване – говоря като технология. Като се започне от филтрацията на вода, тъй като те живеят в район, в който има недостиг на питейна вода, там става дума за системи за десолинизация на вода, и се стигне до това, че те произвеждат сами своите сателити, имат самостоятелна космическа програма и т. н.

На стр. 8

ДА РАЗРУШИШ СОБСТВЕНИЯ СИ ДОМ

В последните седем години кой ли не участва в разграбването и разрушаването на собствения ни дом – България!

По чия повеля се разрази това бедствие? Кой бяха подстрекателите и кои – слепите изпълнители? С чие мъхляво съгласие? С чие преднамерено бездействие?

Вземете стенографските дневници от сесията на Народното събрание. Потърсете решенията на Министерския съвет и ще научите кой, къде и кога е бил назначаван за да „разграбва“ българската държава.

Да, има ги, име по име, всички тези престъпници, които сега се крият в демократични одежди и в маскировъчни халати на социалисти с „ново мислене“, които са се отrekli от вярата си и са продали първродството си за паница леца.

Пред очите ни е родната земя, опустошена като след варварско нашествие. Обхванатите от бурени полета, подивелите плодни градини, разгромените обори и оранжерии, зазиданите рудници, затворените портали на заводите и селските цехове, закритите училища и детски градини. И в този мрачен пейзаж човекът, труженникът българин, изхвърлен от коловоза на живота.

Кой и как извърши това злодеяние? Кой пло в душата на българина, подлагайки го на унижения за да обикаля с протегнатата ръка бездушните циници, просейки помощ и състрадание?

Крийте се и още повече се снишават доверените „архитекти“ на перестройката, емисарите на Запада, чийто глас за пръв път чуваме през фаталния ноември. И понеже търсим и винаги ще търсим да се доберем до източниците на нашата трагедия, ще открием и тези, които мотивираха разрушаването на родината ни.

Помнете ли смерча на отрицанието, който се на-

дигна у нас?

Помните ли какви смъртоносни дози от бяха въпръсквани в кръвта на българите от печата, радиото, телевизията и ораторите по митингите, от партийни лидери на господстващата партия, които доверително се каеха как „моделът на социализма е сгъстен“ и в каква „безизходна“ се намирала българската икономика?

Помните ли думите, че всичко в тази „тоталитарна“ държава е загубено, че ямата на външния дълг е огромна, че цялото ни производство е неефективно, парализирано и в застой, че страната ни не е направила нито крачка напред?

Така бе смазано самочувствието на българите и с това бе мотивирано цялото разрушително дело, което последва след мощния пропаганден поен.

БРУТЕН НАЦИОНАЛЕН ПРОДУКТ НА ГЛАВА НА ОТ НАСЕЛЕНИЕТО - 1988 Г. (В ДОЛАРИ)	КОНСУМАЦИЯ НА ЕНЕРГИЯ НА ГЛАВА ОТ НАСЕЛЕНИЕТО ЗА 1988 Г. (kw/h)	ГОДИШЕН РАСТЕЖ НА ПРОИЗВОДСТВОТО В ПРОЦЕНТИ ЗА ПЕРИОДА 1980-1988 Г.	ВЪНШЕН ДЪЛГ - 1988 Г. (В МЛН. ДОЛАРИ)
България 7540	България 5912	България 4,4	България 6,600
Испания 7440	Белгия 5560	Великобритания 3,0	Аргентина 58,996
Ирландия 7480	Великобритания 5107	Дания 2,2	Южна Корея 37,156
Гърция 4790	Дания 5346	Швеция 2,0	Египет 49,970
Португалия 3670	ГФР 5024	ГФР 1,8	Турция 39,592
Южна Корея 3530	Австрия 4018	Югославия 1,7	Югославия 21,688
Югославия 2680	Франция 3720	Гърция 2,513	Гърция 23,513
Турция 1280	Италия 3570	Полша 42,167	Португалия 17,168
	Гърция 2452	Унгария 17,561	Полша 42,167
	Турция 998		Унгария 17,561

Четири от страните - Испания, Ирландия, Гърция и Португалия са от Общия пазар, които се нареждат след нас и се сочат като еталон на преуспяването

За целия този период се твърдеше, че България е била в дълбока депресия и летаргия, докато „цивилизованият“ свят е вървял стремително напред

„Зора“

„Нова Зора, 29 бр., 10.9.1996 г.

Не бих седнал да пиша тези редове, ако не бяха интервюта на Андрей Райчев след убийството на Андрей Луканов. Насоката, която той се опитва да задава, използвайки пресата, ме кара да се тревожа, че и Историята може да бъде манипулирана. Затова се страхувам за Истината и искам на страниците на „Зора“ да споделя своята тревога.

Кой е Андрей Райчев? „Зора“ многократно е писала по повод на негови изявления. Включително и по срамния ажиотаж на сем. Райчеви, опитващи се и от трагичната гибел на депутата А. Луканов да извадят дивиденди. Да представят гигантската битка на силите, на които те са само едно малко видимо проявление, че е битка уж само с правителството на Виденов, и да скрият, че всъщност става въпрос за бъдещето на България. Това, което той казва за себе си в едно от многобройните си интервюта по повод убийството на Андрей Луканов и с клеветнически пръст посочва Виденов за негов влдоховител, е: „Аз съм човек, който пише статии и изразява лични позиции“. Но това ли е всичко?

Това, което обществеността знае за него, е, че Андрей Райчев е социолог от „Галъп Интернешънъл“. В действителност е собственик в „Болкан-Бритиш Союзъл Сървейс“ АД (ВВ85), което само се представя за фирма на „Галъп Интернешънъл“. По-осведомените политици и социолози знаят подробности и за фирмените, и за личните му развития. Това, на което „елитът“ е в течение, е, че Райчев е мастит бизнесмен в областта на медиите, собственик или свързан с няколко дузини успешни фирми и медии. А от неотдавна е и идеолог на „елита“. Това, което политиците знаят, е, че Андрей Райчев е организационен секретар на ОСД и един от опитващите се да дават тон в течението. Това, което „старите“ знаят, е, че е син на Венцел. Малцина знаят, че има офиси в повечето от балканските страни в някои от страните на бившия Съветски съюз, че една от най-важните му бизнесквартири е в Лондон. В момента Райчев трескаво изкупува маса издания - вестници, списания, радиостанции, гледа и към частна телевизия. През неговите агенции въртят парите за реклама десетки големи български и чужди фирми.

Във всичко това, разбира се, нямаше да има нищо лошо, ако страстта му към медиите и жаждата му да властва чрез тях не бяха допринесли за моралния упадък в медийното пространство, за истеризирането на българската преса. Ако не беше започнал чрез същата тази преса да използва и смъртта, за да се изживява

Лъч под паяжината

За Андрей Райчев

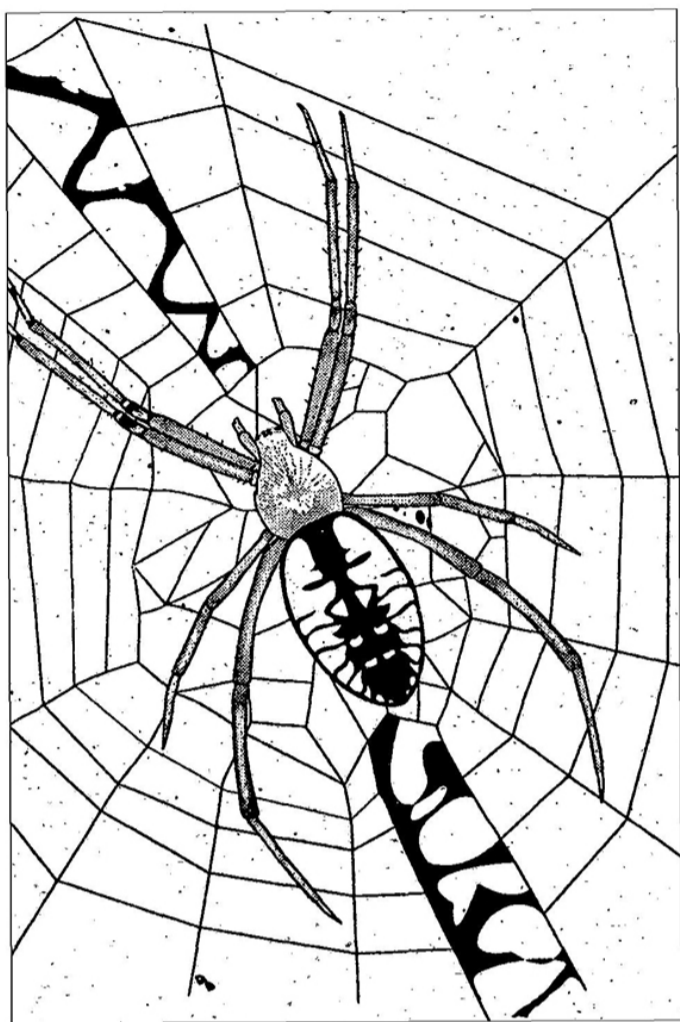
„Не цел родена в един мозък тесен, не джеб зинал, не егоизъм бесен.“

Иван Вазов: „Кипеж“, 1883 г.

като върховен прокурор.

За Райчев цветът на медиите е без значение. Важно е да може да ги контролира. Те са лост. Те фалират банки, създават паника, свалят правителства. В тесен кръг социологът споделя, че най-големият принос за победата на социалистите на първите избори има „Дума“, а за свалянето на Филип Димитров - „24 часа“. И в двата случая Андрей Райчев отдава заслугата на Валери Найденов, когото по-късно включва в схемите си.

Андрей Райчев гледа на медиите не като на средство за информация и култура, а като на възможност чрез тях да се манипулира общественото съзнание. В страна като България, изживяваща сложен икономически преход, медиите наистина могат в определен момент да се окажат „абсолютната“ власт. Особено когато копчето за саморазпад на държавата е натиснато, когато насоката на формирането на капитала е зададена погрешно (не по посока на цивилизацията, а по посока на далаверата и разру-

хата). Когато медиата и написаното или показаното в нея е извън контрола на общественото, извън морала на днешната цивилизация. Страстта е завладяваща. Властта може да стане реална - не само четвърта, но и първа, и втора, и трета, всичките заедно, цялата. Базата да се докопа до нея е налице - използването на името „Галъп“, подлъганите социолози - черноработници, преките връзки с някои издания - братът на Андрей Райчев Владимир е съдружник в пресгрупа „168 часа“, а баща му Венцел - бивш шеф на агенция „София прес“. Необходими са още две неща - пари и политическа подкрепа. Рекламният договор с „Плама“ от края на 1993 година, действащ и след спирането на рафинерията, е реален израз на тази двойна подкрепа.

С яденето идва и апетитът. Започва роене на рекламни агенции, социологически фирми, отвоюване на позиции в електронните медии, след което идва и борбата за монополизиране на влиянието в тях. Задача номер едно е телевизията. Започва се невинно с договори за изследване на „зрителския интерес“. Веднъж те се плащат от телевизията. След това резултатите от тях се продават на рекламодателите срещу добри пари. Тези добри пари обаче са стотинки в сравнение с осигурената му възможност да бъде „главен диспечер“ на рекламните постъпления според зрителския интерес. Той оценява кое е гледано и кое не, кое е добро и кое зло, за кое предаване и по кое време рекламните тарифи трябва да са по-високи. Съответно сондажите също се плащат от телевизията. Почти във всяко предаване се пускаше социологическо изследване:

цените, доларът, банките, престъпността, страхът, политиките и т.н. Андрей Райчев добре знае, че зрителите улавят цифрите и предпочитат да се приобщават към по-големите групи.

Сондажите на други фирми може и да се различават, затова, ако нещо не е могло да се купи или погълне, могло е да се унищожи. Резултатът - пълен монопол в телевизията в началото на 1996 година. Радио- и телевизионният ефир се превърнаха в средство за обработка на общественото съзнание. Шефовете на БНТ и БНР „кликнаха“ под натиска на маститите „социолози“ и пукаха допитване след допитване. Няма електронни медии в света, в които да са излъчвани толкова изследвания, както в ефира на България през 1994-5-6 година. Истина е, че не цените сондажи доведе до псевдодобролема „Гранитски“, който охотно се бе хванал на „социоложкото“ хоро. През май т. г. изследванията, комбинирани със съзнателно търсене на кризисни новини, започнаха да истеризират обществото.

В същата посока действаше и пресата. С парите, плащани за реклама, всяко едно издание е осигурена трибуна и следва да се задават темите на деня. Всяка снимка на опаш-

ка пред банка действа като мелем за душата на шефовете на вестници и като катализатор на курса на долара. Договорите за публикуване на проучванията на „Галъп“ са подгряващата част. Заедно с тях се използват и т. нар. връзки с обществеността (public relations) с всички методи, включващи дори менажераването на слухове. От слобки-те за съветниците от Шази до гигантските далавери в нависшите ешелони на властта - всичко чинно и скрупулозно се е готвело, планирало, публикувало, вкарвало се е дори в Парламента като депутатски питания. Първите страници на „независимия“ печат направиха герои на нашето време престъпниците и режисьорите, а след това идеолозите му имаха наглостта да предлагат формирането на „черни ескадрони“ за борба с уличната престъпност. Медийните защити на „Ровър“ и „Мобиком“ родиха митовите за „приятелските кръгове“, за „Орион“ и т. н. Родени от заслепението или болестното съзнание, че щом на тебе, смящата си се за „приближен“, ти се отказва приятелската близост за подялба на „баницата“, то без съмнение има други близки, които скрито се облажават.

При липса на каквото и да е отговорност на пресата пред обществото, освен морална (която е оскъдна), бялото лесно става черно. И това за някои е добре дошло. За пари пресата става арена на компромати, скрива истинските цветове на нещата, не само отвлеча вниманието от истинските проблеми, но формира нови, измислени, имагинерни. Резултатът е нарастваща обществена психоза. Обществото не реагира адекватно на процесите и явленията. Икономическите регулатори спират да действат. Хората се десциализират и всеки се спасява сам в собствените си буркани. Не случайно едно от основните възклицания на чуждестранните партньори, предлагащи подкрепа на страната в днешната ситуация, е: „Вашиите медии нямат чувство за национално самосъхранение!“ Но откъде да го имат, като то липсва и на техните собственици - представители на „националния“ капитал, които са готови да унищожават или по-скоро да харчат и изнасят докато в страната остане само една банка - „Бурканбанк“ и само един вестник - „Нощен труу“. Преди около десетина дни висш служител на МВФ във Вашингтон остро реагира срещу информационната непочтеност на българската преса. Учили се къде е попаднал и най-престрашилият се чужд инвеститор - корейската корпорация „Дей“.

Но в българското обществено мнение бацилът е пуснат, инфекцията се разраства, семе-

Минчо МИНЧЕВ

Все по-ниско ляга облачното небе над България. Ливнаха дъждове, пълзнаха ноემврийски мъгли. Почти като в стих на Верхарн, няма го само вятъра: „Да сте виждали вятъра на кръстопътя на петстотин пътя?“

И душата се надига на пръсти, наднича зад стъклата на централни и канцеларии, рее се над площади и върхари, занича в други тревожни очи, прислушва се в ускорения ритъм на други сърца. А въздухът е гъст като стопен шоколад и само стигчивият вкус на станиол между зъбите те кара да усещаш електрическата аномалия на някаква невидима волтова дъга между небето и земята. Синоптиците не съобщават подобни явления, а още по-малко ги обясняват. Най-често ни обещава слънце по пладне и градуси над нулата сутрин. И човек се радва, слуша, а сърцето му ледене. Болно време. Виделите и патилите само клатят глави и повтарят - нещо има да става, не я бива хавата.

Млада невеста да беше, или стар ревматизъм, човек да му намери колая! А то, като бургия пробиват ушите ти. Днес ти просвредяват мозъка с новината, че бившият главен прокурор бил вдъхновител и поръчител на две убийства, едното от които, за по-сигурно, и сам извършил; а утре, че бившият министър на вътрешните работи бил главният разпоредител на пазара за наркотици!..

Слушаш и се оглеждаш за вятъра, но ни гора зашумява, ни вятър повява. Като пирон в тенексия само скърца от сутрин до вечер гласът на човека, който по закон и традиция би трябвало да бъде най-мълчаливият; най-незаличим сивият; най-тихий; за да бъде и най-мъдрият в своята строгост. Една сянка, мъглица не с броя на изговорените пред камерите и прожекторите думи, а с тайнствеността на властта, която упражнява, в която категоричността не може да бъде опровергавана, защото

Лъч под паяжината

то на неверието е посито. Стократно повторената лъжа е започнала да става истина. Вече не са нужни големи усилия. „Виновните“ са посочени. Остава, след като очернените са и осиркчани, и оплюти, да бъдат линчувани.

А тези, които са крали на едро, ще бъдат спасени. На тях отдавна им е казано: „Вие сте избраните“. На тях обществените рефери (тук включвам и по-голямата част от „независимата“ преса) не показват дори жълти картони. Нещо повече те вече организират тяхната защита. Тези избраници са „елитът“. Идеологът на „елита“ Ан-

Минчо МИНЧЕВ

по условие е тържество на истината.

И тогава се сещаш, че всъщност е реч за България, че тя е името на твоята тревога, която те стиска за гърло-ческата аномалия на някаква невидима волтова дъга между небето и земята. Синоптиците не съобщават подобни явления, а още по-малко ги обясняват. Най-често ни обещава слънце по пладне и градуси над нулата сутрин. И човек се радва, слуша, а сърцето му ледене. Болно време. Виделите и патилите само клатят глави и повтарят - нещо има да става, не я бива хавата.

коление е имало своите изпитания, своите битки на живот и смърт, своите сражения с вероломната подлост, безразсъдството и омразата. Имало е своите рани от завистта и ятагана; своите стонове и горчилки от страшно вино на отровата. Но България е пребъдвала. Възкръсвала е от пепелта и с надежда и радост, като слънчогледова нива към ясно то слънце обърната, а поемаля през света. А по този път всич-

Болно време

ко е било: и радости, и победи; и покруса, и болка! Земя за приел, тя оцеля не защото нейните държавни мъже бяха безгрешни, не защото бяха безкористни и безсребреници, а защото знаеха, че Отечеството се пази с достойнство и чест - най-съкрушаващите оръжия и най-безценният и невъзвратим капитал. Посинени от бой и с опърлени със слама бради и вратове, пред вратата на самата Черна джамия, те ще имат просветеното съзнание да поставят държавния интерес над личната болка и унижение. И да изрекат крилатите думи, с които България ги помни: „В мое то Отечеството няма как да бъде довършен. Доскоро никой от държавниците може не си е позволявал да налива катран в образа на България. Началото постави т. нар. първи сво-

макар и с белезници на ръцете, един комунист самоотвержено защити българската чест, достойнство и слава. След времето, когато убеждаваха света в т. нар. българска следа в покушението на папа Йоан-Павел Втори, един злодей на перото, с остър като бръснар език, ядовито заяви пред смаяните камери: „Не сме стреляли ние. Когато го правим, умира един крал и един министър на външните работи в добавка“.

Списъкът на достойнството няма как да бъде довършен. Доскоро никой от държавниците може не си е позволявал да налива катран в образа на България. Началото постави т. нар. първи сво-

го даде сърце. За нашата прошка те са големи, твърде големи предатели!

Този брой на „Нова Зора“ излиза извънредно, може би защото като станиол между зъбите чувстваме зададеният вик на тревогата. Времето е болно, а нещо витае във въздуха. Нещо предстои да се случи. Иначе как да повярваме, че министърът на вътрешните работи не разбира, че казва на света непостижими за България думи? Как да повярваме, че министър-председателят не разбира до какво води това? И как да не повярваме, че Негово Превъзходителство обича България? Нали вече двайсет години живеем като в стъклен дом. И отдавна научихме, че нещата са прозрачни, дори когато ги закриват със завеси от думи. И че всичко се вижда. Хора, бдете!

„Нова Зора“, бр 43, 30.11.2010 г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ

Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р Иво СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст. ик.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN B643UNCB70001519963494
BIC
UNCRBGSGF

Примат е оригинал по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 24.05. в 13 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа ISSN 1310-8492

Ботьо МАРИНОВ
„Нова Зора“, бр. 39, 19.11.1996

Някои ще тълкуват тези редове като отклоняване на вни-

манието, като прехвърляне на горещия картоф. Не, това е само фигурка от нареждащата се мозайка. Лъч под паяжината, опле-ла бизнес и политика, забулваща тяхните за хала на днешния ден. Истината е, че правителството на Виденов отказа подкрепа за тези „социолози“, които предлагат да създадат супермедии холдинг и обещаваха контролният пакет да стои в някаква сикаса с адрес „ТУК“.

Истината е, че това правителство не прие правила извън нормите, че този път „антиви-

БЛАГОРОДНА И ЦЕЛЕУСТРЕМЕНА ЛИЧНОСТ

Чл. - кор. Иван ГРАНИТСКИ

Един от най-талантливите, умни и национално отговорни държавници – Георги Йорданов, навърши 90 години. Приносите му в различни области от управлението на държавата в изключително сложни периоди на политически пертурбации и трансформации твърда ще се оценяват от грядущите български поколения. Издателство „Захарий Стоянов“ имаше честта и дълга да издаде през последните години в няколко тома възхитителните по своята проникновеност и задълбоченост политически анализи на автора, мемоарни скици, портрети и зарисовки за големи български учени, творци и държавни дейци. Позволявам си да предложа на читателите на любимия ми вестник „Зора“ този мой кратък текст, в който изразявам само част от преклонението си пред приятеля, най-добрия министър на културата и великия държавник Георги Йорданов.

Удивително е как Провидението събира на едно място, в едно и също време хора с най-различен манталитет, разбираня и темперамент. През последните години не преставам да се изненадвам на най-невероятни и на пръв поглед нелогични запознанства и приятелства. Съдбата ми даде редкия шанс да се сблiza с някои от първенците на българското слово, майсторите на изящната словесност, на философската мисъл и естетическите проникновения. И заради това аз съм твърдо убеден, че големите творци наистина са безсмъртни. Струва ми се, че такива изключителни личности и таланти като Николай Хайтов, Александър Геров, Богомил Райнов, Ивайло Петров, Христо Фотев, Генчо Стоев, Тончо Жечев, Стефан Продев, Вили Цанков, Дико Фучеджиев... са по-живи от някои живи. И аз всеки ден си разговарям въображаемо с тях.

В същото време забелязвам как през последните двадесетина години все по-малко стават истинските личности, които се подвизават на обществено-полити-

90 години от рождението на Георги Йорданов

ческото поприще. Като че ли има някаква обратна пропорционалност – колкото повече ярки и достойни творци ражда България, толкова по-малко автентични и достолепни политически личности се появяват на сцената. Не знам дали причините за това са дълбоко социални и исторически или психологически и индивидуални.

Но има и такива фигури, които във вихъра на социалните пертурбации не загубиха своите нравствени качества и самоуважение, не се прегънаха под натиска на конформистката политическа конюнктура и не само не предадоха идеите си, но и продължават да ги отстояват със завидно постоянство и упорство.

Георги Йорданов

Такава личност според мене е Георги Йорданов.

Преди началото на така наречените демократични промени, настъпили след 10 ноември 1989 г., аз го познавах като министър на културата и виден държавник на тогавашния период на системата. Но контактите ми нямаха такъв непринуден приятелски характер, какъвто придобиха след споменатата дата. Водили сме десетки разговори, повече на литературно-културни, отколкото на политически теми. И всеки път ме е впечатлявала неговата ерудираност, сериозна теоретическа и практическа подготовка и най-вече неизчерпаемата му енергия и жаждата да присъства на всяко сериозно културно събитие.

За себе си съм си изградил впечатлението, че Георги Йорданов е символ на волевия човек (по-късно научих, че на младини прякорът му е бил Могучий). За разлика от редица номенклатурни шушумиги, които ползваха всички привилегии на онази власт, а след промяната за една нощ се преродиха в яростни антикомунисти и отрицатели на отминалите 45 години, Георги Йорданов продължи да подчинява волята си на отстоява-

нето на социалната идея. Той много добре познава контраста между идеите, които понякога може да бъдат утопични, но романтично възвишени, и социалната практика, която спорадично се изражда в антихуманни експерименти. Именно защото въплъщава единството на индивидуална воля, обществени цели и стремеж към историческо прозрение, този човек, бидейки политик и държавник, в същото време е и така близък до хората на духа. Те го възприемат неслучайно като един от тяхната черга. Г. Йорданов не парадирва с познанствата си и личните приятелства с големи наши творци, а в същото време е в детайли запознат с тяхното творчество, живот и индивидуални особености.

На него му е неприсъща надменността и тясната духовна скроеност на редица политици. Той е толерантен, разбиращ, състрадателен, диалогичен, отворен към всяко противоположно мнение. Но може би като основна негово психологическа и ролева доминанта трябва да се открие живото му патриотично чувство. За него Отецеството не е празен звук, подобно на днешните ибрикчии и националпредатели, щъкащи на политическата сцена. Георги Йорданов е родолюбец по вътрешни подтици, които идват с нашепването на родовата памет. Животворното национално чувство е това, което го зарежда с постоянна енергия.

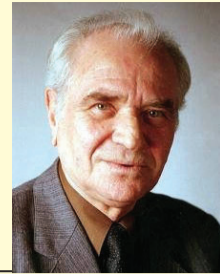
Разбира се, пред всяка бележита годишнина и по всеки важен юбилеен повод приятелите на обсъжданата персона казват по някоя хубава дума или написват развълнувано есе за публикуване в някой юбилеен сборник. Но за мен случаят с Георги Йорданов не е такъв. Самият факт, че дори и творци, които преди години са изпитали суровостта и желязната воля на политика Йорданов, днес продължават да го ценят и уважават, показва, че става дума за неординарна, многопластова, нееднозначна и впечатляваща личност.

Ако любезното Отечество имаше повече такива интелигентни и чувствителни политици и държавници, които на всичко отгоре да са и автентични патриоти, съдбата му може би щеше да бъде по-друга.

Иска ми се да вярвам и се надявам, че новото хилядолетие ще роди повече такива личности, българи с жив дух, призвани за служба на ползу роду.

НА СКАЛАТА

На Георги Йорданов

Матей ШОПКИН

Но аз останах на Скалата!
И без да бъда Прометей,
познах жестоката разплата
на не един жесток пигмей.

Небето с мълнии свистеше,
просторът бе горещ и сух.
И настървен орел кълвеше
ту моя дроб, ту моя дух.

Тогава сам попитах Бога:
С какво обидих твоя Храм?
С това ли, че откраднах огън
на хората да го раздам?

Но Бог мълчеше, но мълчаха
раздоли, бездни и звезди.
И с грозен грохот забучаха
вълни от гибелни вражди.

За миг душата ми простена
и пред очите на смъртта
видях как цялата вселена
потъна в мрак и пустота...

Сега бистреят небесата,
денят изгрява чист и нов.
Но аз оставам на Скалата,
докрай обречен на любов!

Върбан ВЕЛЧЕВ

МАЙСКИ ЗВЪН

На Георги Йорданов

Звъни, забързал през браздите,
гергьовски дъжд като елмаз.
Жадуван, чакан дъжд - спасител,
пристигнал в най-добрия час.

Звъни, побягнал през градини,
пиян от волност пчелен рой.
И в слънчевата медовина
като копнеж топи се той.

Звъни далече и възлиза
към висините повик свят.
И от небото бавно слизат
по стълба от божуров цвят
светите двама наши братя
със писмена и благослов...

Звъни земята като златна
в часа на първата любов.